

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.343 van 5 juli 2016
in de zaak A. 214.642/XIV-36.167**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaat Van De Sijpe
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Heistraat 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 januari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 134.225 van 28 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.071 van 2 februari 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Van De Sijpe, die verzoeker bijstaat, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 december 2013 in hoofde van verzoeker een beslissing waarmee zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) van 14 februari 2011 ongegrond wordt verklaard en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 januari 2014 steltverzoeker tegen de voornoemde beslissingen van 4 december 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 28 november 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middelde schending op van de artikelen 9ter en 39/56 van de vreemdelingenwet en van het recht van verdediging.

Verzoeker citeert de motivering van het bestreden arrest en wijst op de inhoud van het begrip “belang” in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat hij pas op de terechtzitting door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geconfronteerd met de vraag naar zijn belang omwille van het feit dat hij op 20 maart 2014 was overgedragen aan de Franse autoriteiten. Verzoeker stelt dat hij op de dag van de overdracht reeds naar zijn verblijfplaats in België is teruggekeerd en er sedertdien de nodige medische zorgen krijgt. Dat hij één dag werd overgedragen aan de Franse autoriteiten, volstaat niet om zijn beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker heeft zijn verblijf in België na de datum van de overdracht aangetoond met een medisch attest van juli

2014. Doordat in het bestreden arrest het tegendeel wordt aangenomen, acht verzoeker artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geheel ten onrechte aanneemt dat zijn verblijf in België niet blijkt uit het voornoemd medisch attest doch dat het slechts een momentopname betreft. Het vormt minstens een begin van bewijs en verzoeker had de gelegenheid moeten krijgen om bijkomende stukken aan te brengen betreffende zijn voortdurend verblijf in België na de overdracht. Die gelegenheid werd hem ontnomen door pas op de zitting verzoekers verblijf in België in twijfel te trekken en door nadien het debat niet ter heropenen. Derhalve acht verzoeker zijn recht van verdediging geschonden.

Verzoeker kan aan de hand van diverse stukken zijn voortdurend verblijf in België na de overdracht aantonen. Vermits hij er nog steeds verblijft, behoudt hij zijn belang bij de nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissingen. Een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen soelaas bieden vermits verzoeker geen nieuwe medische elementen kan aanvoeren.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen pas op de terechtzitting de vraag naar het belang heeft gesteld. De praktijk van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aangepast aangezien thans in de beschikking met kennisgeving van de datum van de terechtzitting aan de partijen wordt gevraagd om met toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de vreemdeling. In dat geval zou verzoeker de mogelijkheid hebben gehad om bijkomende stukken aan te brengen.

Beoordeling

6. Artikel 39/56 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (*Parl. St.*, Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118)

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe zelf te oordelen of een verzoeker al dan niet over het vereiste belang beschikte bij zijn beroep tot nietigverklaring. Hij kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de wet het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van die verzoeker heeft vastgesteld.

7. In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 133.040 van 12 november 2014 blijkt dat verzoeker op 20 maart 2014 werd overgedragen aan de Franse autoriteiten. Dit

wordt door de partijen niet betwist, doch verzoeker houdt voor dat hij dezelfde dag nog is teruggekeerd naar België en er sedertdien verblijft.

8. Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te oordelen over de vraag of verzoeker al dan niet het bewijs van zijn verblijf in België levert. In het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het door verzoeker ter terechtzitting overgelegd medisch attest van juli 2014 geenszins het bewijs in zich draagt dat verzoeker alsnog daadwerkelijk, en in weerwil van de overdracht aan de Franse autoriteiten, in België zou verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat het een getuigschrift betreft waarin wordt vastgesteld dat verzoeker is gezien op een raadpleging voor knie- en sportletsels, hetgeen per definitie een momentopname is, te meer in het licht van verzoekers overdracht aan een buurland. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State zich niet over deze feitelijke beoordeling uit te spreken.

Uit artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet volgt dat enkel de “in België verblijvende vreemdeling” een machtiging tot verblijf op grond van die bepaling kan aanvragen. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker geenszins heeft bewezen in België te verblijven, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van die bepaling oordelen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden afgewezen na een eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden weigeringsbeslissing en dat een eventuele vernietiging van die beslissing verzoeker dus niet tot voordeel kan strekken.

Het enige middel is ongegrond wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 9*ter* en 39/56 van de vreemdelingenwet.

9. Het recht van verdediging houdt onder meer het recht op tegenspraak in. Uit het bestreden arrest en het rechtsplegingsdossier blijkt genoegzaam dat verzoeker op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen standpunt heeft kunnen innemen betreffende de ambtshalve

opgeworpen vraag over zijn belang bij het beroep tot nietigverklaring ingevolge zijn overdracht aan de Franse autoriteiten. Verzoeker heeft op die terechtzitting een stuk overgelegd dat in de beoordeling is betrokken. Er blijkt niet dat verzoeker hetzij ter terechtzitting hetzij achteraf de wens heeft geuit om bijkomende stukken te mogen indienen. Hij vermag dit niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie te doen. Overigens oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein over de vraag of hij voldoende is voorgelicht, welke de bewijswaarde van de overgelegde stukken is en of het al dan niet is vereist het debat te heropenen om een partij de mogelijkheid te geven bijkomende stukken aan te brengen. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondertussen in de beschikking waarmee de rechtsdag wordt bepaald aan de betrokkene zou vragen om met toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot zijn actuele situatie.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

10. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

11. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoeker te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verzoeker als in het ongelijk gestelde partij tweedelijs juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques